

KLF'S GENERALFORSAMLING 2025

Formandens mundtlige beretning

Kære generalforsamling, kære kolleger

KLF's generalforsamling afholdes i år med udsigt til det kommende kommunalvalg. Vi skal have sammensat en ny politisk ledelse af vores by, og det er verdens bedste lejlighed til at sætte folkeskolen på dagsordenen og spørge ind til politikernes visioner. Derfor stor tak til de tre overborgmesterkandidater, som har sagt ja til at være med her i dag og dele deres visioner, når vi lidt senere suspenderer mødet.

I dag har vi fejret Lærerens Dag på skolerne i København. Det er en dag, hvor vi – både nationalt og internationalt – anerkender lærerne for det store og vigtige arbejde, de gør for samfundet og for den enkelte elev. Det er en FN-mærkedag, men det er også en påmindelse: Uddannelse er ikke bare et velfærdsgode. Uddannelse er en menneskeret!

Der er steder i verden, hvor den ret bliver krænket. Hvor børn ikke kommer i skole. Hvor lærerne ikke har mulighed for at undervise. Derfor er jeg stolt af, at vores forening ikke kun kigger indad – men også udad. Vi synger det i vores foreningssang: *“I en brændende verden, hvor mennesker sulter ihjel, kan vi vise, at vi alle har ansvar for mer' end os selv.”*

Vores solidaritet handler om et fagligt fællesskab på arbejdspladserne, men rækker meget længere ud end det. Vi er en del af et større fællesskab: i København, i det danske samfund, i verden.

1. Fremtidens Københavns Lærerforening

1.1 Fremtidens DLF – og KLF

Vores formand for Danmarks Lærerforening, Gordon Ørskov Madsen, har taget initiativ til en vigtig samtale: Hvordan skal fremtidens DLF se ud?

Vi står over for store krav og problematikker: Økonomisk pres, langt flere medlemmer med komplekse sager, en arbejdsgiver som øger bureaukratiet og højere forventninger til den politiske interessevaretagelse. Vi skal sikre, at foreningen stadig sætter et solidt aftryk på udviklingen – både i den store landspolitiske sammenhæng og på den enkelte arbejdsplads.

I Københavns Lærerforening gør vi det godt. Vi har et stærkt sekretariat, en engageret bestyrelse, dygtige tillidsrepræsentanter og ikke mindst en aktiv og deltagende medlemsskare, som ikke bare holder foreningen i gang, men jo grundlæggende er dem, der holder sammen på hele folkeskolen i København. Det er jer her i salen, jeg taler om.

Vi har mange forskellige medlemsgrupper i KLF; børnehaveklasseledere, UU-vejledere, konsulenter, ansatte på SoSu-skolerne og flere endnu. Vi har medlemmer på folkeskoler, privatskoler og på det kommunale og på det statslige område. Vi er en blandet forsamling med et stærkt fællesskab på tværs. KLF har sin egen historie og en stærk identitet og kultur, og det skal vi

holde fast ved. Det er en stor styrke – og som jeg ser det, er det en styrke ikke alene for KLF, men også for Danmarks Lærerforening.

Og vi skal være klar: Når arbejdet med at udvikle fremtidens DLF går i gang, så skal vi ikke bare være tilskuere. Vi skal være med til at forme det, vi skal sætte retning og være med til at tage beslutninger.

Hvordan skal medlemsdemokratiet se ud? Hvordan skaber vi et endnu stærkere fællesskab? Hvordan opnår vi forbedringer for medlemmerne? Det er spørgsmål, vi skal være med til at stille – og også svare på. Samfundet udvikler sig konstant, og det skal vi selvfølgelig også gøre i foreningen, hvis vi skal fastholde vores indflydelse på vegne af medlemmerne.

I KLF kommer en indsats i det kommende år til at handle om at skabe større sammenhængskraft og om at forhøje vores organisationsprocent. Vores organisationsprocent er høj med 88,3 % i august 2025. Men vi har stadig kolleger, som ikke er en del af fællesskabet. Dem skal vi have med, for sammen er vi stærkest. Min drøm er, at vi i KLF er 100 % organiseret.

2. Pædagogiske forhold

2.1 Folkeskoleaftale og kvalitetsprogram

Den nye folkeskoleaftale og det tilhørende kvalitetsprogram begynder at tage form i praksis. Der er muligheder – men der er også udfordringer og dele, der skal arbejdes med.

Vi ser et politisk ønske både nationalt og lokalt om frisættelse – mindre bureaukrati – efter årtiers styring og kontrol – mere lokal beslutningskraft. Men det er ikke så ukompliceret og ligetil, som det lyder. Frihed uden ressourcer er nemlig ikke frihed – det er ansvarsfralæggelse fra Christiansborg og fra Rådhuset. Og frisættelse er ikke det samme som mindre styring! Vi skal passe på, at frisættelse ikke bliver en forskydning af kompleksitet ud til den enkelte medarbejder.

I Københavns Kommune oplever vi, at ansvar og beslutninger i stigende grad skubbes ud til medarbejderne på de enkelte arbejdspladser. Og når vi konfronterer politikerne, får vi svaret: *“I har jo frihed. Hvad mere vil I have?”*.

Svaret er: Vi vil have rammerne, og vi vil have ressourcerne i form af tid, lærerkræfter og uddannelse. Det er ikke ægte frisættelse, hvis vi ender med at stå alene med problemerne – og svaret.

Et eksempel er "timebanken", som er ét af de nye initiativer i folkeskoleaftalen. Den giver skolerne mulighed for lokale økonomiske prioriteringer, men prioriteringer og valgfrihed kræver ressourcer. Og økonomiske ressourcer kan, som bekendt, kun anvendes én gang. Valget er ikke ligetil. Er det efteruddannelse, undervisningsmaterialer og bøger, flere lærere – eller skal ressourcerne bruges til længere åbningstid i KKFO'en? Ressourcerne kan kun anvendes en gang.

2.2. Mangfoldige børnefællesskaber og specialtilbud

Det helt store politiske projekt i Københavns Kommune lige nu er Mangfoldige børnefællesskaber. Ambitionen lyder umiddelbart god: At flere børn skal undervises i almenområdet, og at skolen skal indrette sig, så flere børn kan være en del af fællesskabet.

I KLF bakker vi selvfølgelig op om ambitionen. Vi deler ønsket om, at flere børn skal trives i almenklasserne – og vi ønsker, at forskellighed og mangfoldighed ses som en styrke. Hvem kan være uenig i det?

Men vi er også nødt til at være ærlige: I sin nuværende form er planen komplet uholdbar og kan få alvorlige negative konsekvenser. For den enkelte elev, for den enkelte familie, for lærerne, for skolen, ja for hele samfundet. Det er alvorligt.

Der er ganske enkelt ikke sammenhæng mellem de politiske beslutninger og skolernes virkelighed. Vi ser, at elever med store behov for specialpædagogisk støtte placeres i almene klasser uden de nødvendige tiltag, uden tilstrækkelig støtte og uden hensyntagen til skolens virkelighed. Vi ser lærere stå alene med en opgave, de ikke har mulighed for at løse.

Vi ved fra forskning og fra lærernes erfaringer fra praksis, at disse flere elever i de almene klasser kræver langt mere. Lærere med specialpædagogisk viden, erfaring fra det specialiserede område, tværfagligt samarbejde, efteruddannelse, støttefunktioner, tid til forberedelse og mulighed for sparring. Og det vil – som i Norge – kræve en forventningsafstemning med politikerne om elevernes faglige niveau i den københavnske folkeskole.

I KLF vil vi gerne være en konstruktiv medspiller i udviklingen af den københavnske folkeskole. Men vi vil ikke være med til at lade ideologiske målsætninger eller økonomiske måltal overtrumfe vores faglige vurderinger. Vi vil ikke være med til at skubbe børn ud over kanten.

København er ikke Lillehammer. Det er naivt og giver ingen mening at lave en direkte sammenligning. Befolkningen i København er ikke en lille og homogen befolkning som i Lillehammer. Lærerne i København har ikke samme gode arbejdsforhold og faglige muligheder som lærerne i Lillehammer. De fysiske rammer i København er ikke på nogen måde at sammenligne med store, nybyggede skoler og natur og brede fjelde som i Lillehammer. Det svarer til, at der er en enkelt klasse på hver årgang med 16 elever i klasserne på Sølvgades Skole med Kongens Have som skolegård og med langt flere lærere ansat.

I KLF insisterer vi på, at alle elever skal have det rette skoletilbud. Det betyder, at nogle børn skal have en plads i almenområdet – og andre skal have et specialpædagogisk tilbud. Det handler helt grundlæggende om at overholde folkeskoleloven. Vi har en folkeskole – uanset om det er en almenfolkeskole, eller om det er en specialskole. Det handler ikke om at give op – det handler om at tage ansvar.

87 procent af lærerne svarer, at der i deres klasse allerede er elever, som ikke får den nødvendige støtte. Så nej, vi kan ikke mere end halvere de elever, som lige nu er i specialiserede tilbud.

Det gør ingen forskel at finde på "et nyt børnesyn", et "ressourceorienteret børnesyn" eller et "dannelsestsyn". Det gør ingen forskel at sige, at vi skal opfinde nye narrativer eller ændre vores mindset.

Det kan lyde smukt. At alle børn skal være en del af fællesskabet. At vi skal se ressourcer frem for udfordringer. Men når en lærer efterspørger støtte til en elev eller bibringer faglige vurderinger, som kræver andet og mere, end der umiddelbart allerede er til stede, kan læreren få svaret: "*Du skal ændre dit børnesyn.*" Det er hverken rimeligt eller i orden. Det flytter ansvaret for den enkelte elevs trivsel over på den enkelte lærer. Det underminerer vores faglighed og skaber et urimeligt arbejdspress. Det vil vi ikke finde os i, og det skal stoppes nu.

En af vores aktive pensionister, som ofte kommer på Frydendalsvej, Kirsten Hedtoft, havde i sidste uge taget et Femina fra 1977 med, hvor hun medvirker i en artikel om Voldparkens Skole under overskriften: "*Her er det slut med svedere*". Periode-klassen er beskrevet som et nyt element på skolen for elever, som har brug for en akut indsats, hvis de havde forstyrret undervisningen, havde angst eller andet. I P-klassen var små afskærmende kabiner. Grønne planter, lys og fred og ro. Formålet med P-klassen var at løse problemer, inden de blev til konflikter. I P-klassen var der fast fire lærere og op til seks elever. Det fremgår tydeligt af artiklen, at skolerne i København brugte P-klasserne forebyggende for at få eleverne tilbage i undervisningen – med positiv opmærksomhed og uden straf – det var klogt tænkt dengang. Desværre findes samme muligheder for at arbejde forebyggende ikke i dag.

2.3 Folkeskolens opgave, undervisning i fagene

I KLF oplever vi i øjeblikket, at pædagoger i skolen fylder mere og mere. Det sidste, vi ønsker, er en fagkamp mellem lærere og pædagoger. Det vil ikke gøre noget godt. Men vi er nødt til at insistere på, at det er lærere, som kan og må undervise i folkeskolen. Det kræver en læreruddannelse at undervise i folkeskolen. Det står i folkeskoleloven. Der kan være god mening i, at der er andre fagligheder i skolen – pædagoger, socialrådgivere og psykologer – men ikke til at undervise. Jeg vil gerne understrege: Ikke til holddeling, ikke til co-teaching og ikke til undervisning af elever med særlige behov. Slet ikke til at undervise de fagligt svageste elever i skolen.

Det duer heller ikke at tale om, at lærerne skal tage det faglige, og pædagogerne skal tage det sociale. Det er en virkelighedsfjern indstilling at tro, at det er to adskilte størrelser. Eleverne trives gennem undervisning i fagene, hvor de er en del af det faglige fællesskab.

Skolen består af undervisning i fagene. Den understøttende undervisning findes ikke længere. Det er på tide, at vi på alle niveauer og alle steder reagerer og protesterer, når vi oplever, at nogen andre bliver sat til at undervise. Det skal vi, fordi det er os, som har uddannelsen og kan sikre kvaliteten. Det er os, som har ansvaret.

Jeg bliver ærgerlig, når jeg ser alle de skoler i København i dag fejre "Medarbejdernes dag". Helt ærligt – det er en international mærkedag for lærerprofessionen. Det handler om respekt og anerkendelse af det at være lærer og at undervise.

Vi udvisker lærerprofessionen, og vi skal som samfund til at tænke os om. Hvordan skaber vi forståelse for lærernes arbejde? Hvad er der egentlig på spil her?

Det samme sker med vores elever. De er blevet til børn. Der er en kæmpe frihed i at starte i skole og blive elev i folkeskolens fællesskab. Der er forventninger, forpligtelser og muligheder. Eleverne bliver en del af noget, som er større end dem selv. De får ansvar for mere end dem selv.

Pludselig er det blevet almindeligt at tale om skolen som en læringsinstitution, velfærdsinstitution eller en dannelsesinstitution. Skolen er en samfundsinstitution.

Stop med at tale om børn, voksne og læring, når vi taler om skolen. Lad os sammen insistere på, at vi igen taler om elever, lærere og undervisning, når vi taler om skolen.

2.4 Fagfornyelsen er en historisk mulighed – lærerne skal have indflydelse

Lige nu står vi med en historisk mulighed: Fagfornyelsen i folkeskolen kan blive et vendepunkt, hvor vi igen kan komme til at undervise frit.

I alt for mange år har vi været tyngt af læringsmålsstyring, detailstyring og tjeklister, uanede mængder af mål, test og prøver. Nu har vi chancen for at sætte fagligheden og den professionelle dømmekraft i højsædet, og den chance skal vi gribe, og lærerne skal have indflydelse. Undervisningen skal sættes fri af instrumentalisering.

De nye fagplaner skal tage udgangspunkt i folkeskolens formål. Ikke i markedstænkning. Ikke i konsulentlogik. Ikke i forlagsinteresser. Det skal alene være med folkeskolens og fagenes formål for øje at skabe god undervisning.

3. Arbejdsmiljøforhold

3.1 Lærernes arbejdsmiljø og arbejdsmiljøloven

Vi insisterer på, at lærernes arbejdsmiljø skal prioriteres. For det er lærerne, der bærer skolen. Det er lærerne, der hver dag møder eleverne, skaber relationerne og forsøger at få fællesskabet til at fungere – også når rammerne skrider.

Jeg har sagt det før, og jeg siger det igen: En god skole starter med den gode lærer. Men læreren skal have mulighed for at lykkes.

Vi ser en stigning i registreringer af vold og trusler mod lærere. Det tager vi meget alvorligt. En stor del ligger på vores specialskoler, og hvordan mon det ser ud, når vi flytter nogle af de elever ind i almenskolen i klasser med op til 28 elever i et lille klasselokale?

Vi skal have langt bedre fat i arbejdsmiljølovgivningen. Det ser ikke godt ud på nogle skoler, hvor den samme lærer igen og igen bliver udsat for vold og trusler i samme situation – måske endda fra den samme elev – uden at det bliver håndteret. Hvor er forebyggelsen, hvor er beskyttelsen, som det er bestemt i lovgivningen? Arbejdsmiljøloven overholdes ikke, men hvad er konsekvensen?

3.2 En kommunal lærerstartsordning – for alle nyuddannede på alle skoler

Vi har et kæmpe problem med at rekruttere og fastholde uddannede lærere i København. Det er i virkeligheden vores allerstørste problem lige nu: Hver tredje, som er ansat i en lærerstilling i Københavns Kommune, har ikke en læreruddannelse. Hver tredje! Det er dobbelt så mange som i de kommuner, vi normalt sammenligner os med – Aarhus, Odense eller Aalborg. Vi skal sætte ind over hele linjen. Der er brug for en kæmpe rekrutteringsindsats for at tiltrække uddannede lærere, og de lærere, vi allerede har uden læreruddannelse, skal tilbydes en læreruddannelse under aftalte vilkår.

Vi har længe kæmpet for især én ting: En egentlig kommunal lærerstartsordning for alle nyuddannede lærere i København. Altså ikke alene en mentorordning – men en ordentlig, fagligt forankret opstart med tid til forberedelse, nedsat undervisningstid, faglig sparring, samarbejde med kolleger og opbygning af et netværk med andre københavnske lærere.

Vi ved, det virker. Det viser både forskning og erfaringer fra andre kommuner. Når vi ser, hvor mange nyuddannede lærere, der forlader folkeskolen i København – så er det fuldkommen ufatteligt, at der ikke tages et politisk ansvar. Vi skylder vores nye kolleger en god start. Og vi skylder vores elever en lærer, der bliver.

Man behøver ikke at vide ret meget om undervisning eller klassefællesskaber, før man ved, hvor svært det er at kompensere eller rette op på brudte relationer mellem lærere og elever og opbrud i undervisningsforløb. Den faglige kontinuitet forsvinder, og kvaliteten af undervisningen falder. De elever, som har udfordringer fagligt eller socialt er – også her – hårdest ramt.

3.3 Ytringsfrihed i København

Da jeg stod her på talerstolen for et år siden, var vi midt i en ulykkelig sag, hvor en af vores tillidsrepræsentanter var hjemsendt fra tjeneste på baggrund af beskyldninger om krænkelser. Vi var ikke enige i, at der var et grundlag for hjemsendelsen, og sendte derfor sagen videre til DLF, som gennem LC rejste sagen overfor KL. Som bekendt blev der indgået et forlig, hvor der er beskrevet, at Københavns Kommune misbrugte deres ledelsesret og ikke samarbejdede med fagforeningen. De betalte en bod på 65.000 kroner. Vores tillidsrepræsentant kom tilbage i tjeneste, og forløbet har ikke givet anledning til nogen former for sanktioner.

For mig har den sag vist, at vi er en fagforening med kræfter og med et helt enormt stærkt fællesskab. Fra første dag efter hjemsendelsen blev der afholdt Faglig Klub efter arbejdstid, hvor 35 ud af 37 medlemmer på skolen var til stede. Der har været støtte fra de andre skoler i området, fra andre kredse i landet og fra andre fagforeninger. Vi har kort sagt været en stærk forening lige fra den enkelte lærer i klasselokalet, over KLF's indsats i forhold til forvaltningen, til vores øverste formand Gordon Ørskov Madsen.

Vi er forpligtede til at fremme et godt samarbejde, og derfor er det ærgerligt, når vi oplever, at forvaltningsledelsen ikke gør det samme.

Jeg sagde det sidste år, og jeg gentager det gerne i år med samme tryk på: Hvis der er noget, som vi i KLF passer på, så er det vores tillidsvalgte.

Vi har for nylig gennemført en medlemsundersøgelse. Den undersøgelse fortæller blandt andet, at 28 % af lærerne har undladt at udtale sig kritisk i offentligheden, fordi de frygtede ledelsens eller forvaltningens reaktion. Når vi dykker lidt længere ned i undersøgelsen, så har 30 % svaret, at de har oplevet negative reaktioner fra ledelsen eller forvaltningen i tilfælde, hvor de har ytret sig offentligt eller internt på arbejdspladsen. Det er 275 lærere i Københavns Kommune.

Det er alt for mange. Det er bekymrende, at der er så mange, som undlader at ytre sig, og af dem som gør, så er det rigtig mange, som har oplevet negative reaktioner.

Vi har i KLF rejst en sag for ombudsmanden, hvor et af vores medlemmer er blevet bedt om "at holde lav profil i pressen". Jeg vil gerne understrege, at vi i KLF går videre og behandler alle sager, som handler om ytringsfrihed. Dette uanset om forvaltningsledelsen eller politikerne ikke ønsker det. Jeg har talt med flere medlemmer, som oplever at blive sanktioneret, men som er bekymrede for at gå videre med sagerne. Jeg kan kun opfordre til, at vi finder en vej. Jeg ved, at det kan være hårdt, men det skal have konsekvenser, når vores ytringsfrihed knægtes.

Når vi lærere forsvaret vores ytringsfrihed hænger det sammen med vores opgave og vores profession som lærere. Vi forsvaret den frie demokratiske samtale, som vi gør det hver dag i klasselokalerne.

4. Politiske forhold

4.1 Et bedre samarbejde med Børne- og Ungdomsudvalget

Vi har trin for trin fået udviklet et godt samarbejde med Børne- og Ungdomsudvalget. Politisk har vi fået mere lydhørhed for lærernes synspunkter og for KLF's perspektiver.

Vi har løbende kontakt med de forskellige politikere og partier. Vi har jævnligt møder, og ofte tager politikerne KLF med på råd i forhold til forslag og beslutninger. Det er vigtigt, at vi giver politikerne indsigt i lærernes hverdag, inviterer på skolebesøg og sørger for, at vi har indflydelse alle de steder, hvor der tages beslutninger, som har betydning for lærerne.

Det lyder som logik for burhøns: At politikerne, der har det overordnede ansvar for folkeskolen, er i løbende dialog med lærerne. Det er bare ikke sådan, det altid har været – og ikke altid sådan det er nu. Men vi er på vej ind i et mere forpligtende samarbejde, og jeg tør godt sige – og nu kigger jeg hen på vores overborgmesterkandidater – at det har begge parter faktisk store fordele af.

Der er fortsat store muligheder i det politiske partnerskab Sammen om skolen. Her er det politikerne og de faglige organisationer sammen med skolens øvrige parter, som i et forpligtende samarbejde udvikler skolen og kvalificerer de politiske beslutninger. Her er et kæmpe potentiale i København. Indimellem er jeg oprigtig i tvivl om, hvem der bestemmer i Københavns Kommune. Er det politikerne eller er det forvaltningsledelsen?

4.2 – og dets udfordringer i forvaltningsledelsen

Vores samarbejde med forvaltningen er et kapitel for sig. Jeg kan give et eksempel. Vi havde umiddelbart for en kort stund oplevet et væsentligt forbedret samarbejde om vores arbejdstidsaftale A20. Vi havde fået drøftet væsentlige forhold om lærernes arbejdstid og aftalt en ny proces for årshjulet og den aftalte vidensindsamling. Vi havde aftalt, hvordan vi skulle indhente viden og afholde et stormøde for alle tillidsrepræsentanter og skoleledere med et efterfølgende møde om folkeskolens kvalitetsprogram med temaerne frisættelse og fagfornyelse. Fantastisk.

Vi var gået konstruktivt ind i arbejdet. Vi var nået langt. Der var booket sted og dygtige oplægsholdere. Intentionen var at give folkeskolen luft under vingerne. At samarbejde på tværs af byen og vise, at vi i København er stolte og sammen om folkeskolen. Men træerne vokser som bekendt ikke ind i himlen. Sidste mandag var jeg indkaldt sammen med Skolelederforeningen til møde med administrerende direktør og fagdirektøren, som ikke ville bakke op om planerne om at afholde et møde for alle skoler. I KLF er vi naturligvis ærgerlige over, at den store forberedelse og det gode samarbejde med forvaltningen og Skolelederforeningen ikke kom til at bære frugt. Vi ønsker fortsat et godt samarbejde, men det tager på kræfterne, når det er så vanskeligt.

KLF har en del medlemmer, som er ansat i forvaltningen og er en del af vores fællesskab her i KLF. Det er meget vigtigt at understrege, at vi ikke kan skære forvaltningen i Københavns Børne- og Ungdomsforvaltning over en kam. Når samarbejdet med forvaltningsledelsen er vanskeligt, så handler det ikke om alle ansatte i forvaltningen. Det skal vi alle huske på, særligt når vi taler om forvaltningen under et.

4.3 Budget 2026 i folkeskolens tegn

Heldigvis har samarbejdet med vores udvalg og med resten af Borgerrepræsentationen som sagt fungeret langt bedre. Allerede tidligt i september blev der indgået en aftale om budgettet for næste år, som alle medlemmer af BR var en del af. Vi havde løbende været i dialog med politikerne undervejs i forhandlingerne, og vi kan, synes jeg, helt overordnet være meget tilfredse med aftalen.

Bevillingen til en varieret og inspirerende skole for alle videreføres med midler direkte til skolerne. De penge har reelt været medvirkende til at finansiere vigtige dele af den almindelige drift af den københavnske folkeskole. Det ville have været en katastrofe for skolen, hvis de ressourcer var forsvundet.

I budgetaftalen er beskrevet en to-lærer-ordning i alle timer i dansk og matematik i 8. og 9. klasse. Lærerne er blevet hørt, det er et fantastisk resultat. Og så er der en række vigtige tiltag om f.eks. rekruttering og fastholdelse af lærere, senere skolestart for børnehaveklasseeleverne, lejrskoler og flere fysiske bøger, som vi også kan være godt tilfredse med.

Den afgående Borgerrepræsentation slutter af med en budgetaftale, som i høj grad står i folkeskolens tegn. Tak for det. Nu bliver opgaven for os i KLF at argumentere for fortsatte forbedringer og investeringer i folkeskolen, når den nye Borgerrepræsentation samles. Der er nok at tage fat på.

Jeg glæder mig til at høre de første udmeldinger fra nogle overborgmesterkandidater her i aften, og jeg glæder mig til at fortsætte dialogen i det nye år.

Kære generalforsamling

Vi har meget at kæmpe for, vi har meget at være stolte af. Vi er en fagforening, og vi er et stærkt fællesskab. Tak for jeres indsats. Tak for jeres tillid.

Tak, fordi I er en del af Københavns Lærerforening.